

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Præsertim Augustini, Et Thomæ Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Externis Regulis Amoris Et Morum, Legibus Utique, ac Præceptis
Virtutum Theologicarum, & Cardinalium, necnon Decalogi & Ecclesiae -
Libros Vndecim Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput XX. Peccatoribus & inimicis licitum est optare aliqua temporalia
mala, ut corrigantur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73203](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73203)

invidiam Theologi omnes distinguunt; invidia namque est tristitia de bono alterius, quatenus est excellentia quaedam, in qua invidus tristatur se habere parem, vel superiorem, vel timet ne parem aut superiorem habeat. Nam, ut Augustinus ait ibidem, amando quisque excellentiam suam, vel paribus invidet, quod ei coequentur; vel inferioribus, ne sibi coequentur; vel superioribus, quod eis non coequentur. Et sic invidus aestimat bonum seu excellentiam alterius, ut malum proprium, in quantum est diminutivum propriae gloriae vel excellentiae, & de eo ut sic tristatur, inquit S. Thomas a. 1. citato. Qui vero odit aliquem, tristatur de bono seu felicitate ejus, non in quantum est excellentia quaedam, in qua nolit habere parem, sed in quantum est simpliciter bonum quoddam ejus quem odit. De ratione prouinde invidiae, ut speciale peccatum est, non est tristitia de bono alterius quatenus ita diminutivo tui boni, ut diminutio ista sit bonum alterius. Neque enim ad invidiam hoc requirunt Theologi, nec eorum Princeps S. Thomas, nec Augustinus, vel alii Patres.

CAPUT XX.

Peccatoribus & inimicis licitum est optare aliqua temporalia mala, ut corrigantur.

218 Ita S. Thomas 2. 2. q. 83. a. 8. ad 3. ubi sic: Licitum est impugnare inimicos, ut compeſcantur à malis. Quia hoc cedit in bonum eorum, & aliorum. Et sic etiam licet orando petere aliqua temporalia mala inimicis, ut corrigantur. Atque hoc modo in S. Scriptura inducuntur multae imprecationes contra inimicos. Dicitur enim in Psal. 6. Erubescant, & confundantur omnes inimici mei: convertantur, & erubescant valde velociter. Quae quidem imprecationes, quae in S. Scriptura ponuntur, quadrupliciter possunt intelligi (ait S. Doctor ibidem ad 1.) primo modo, secundum quod Propheta solent in figura imprecantis futura predicere, ut August. dicit in lib. de ferm. Dom. in monte. Secundo, prout quaedam temporalia mala peccatoribus quandoque à Deo in correctionem immituntur. Tertio, quia intelliguntur petere, non contra homines, sed contra regnum peccati, ut scilicet correctione hominum peccata destruantur. Quarto, conformando voluntatem suam divinae voluntati, circa damnationem perseverantium in peccato.

219 Hinc ad 2. dicit, quod liceat à Deo petere vindictam de peccatoribus, ut peccati regnum evertatur, secundum illud Apocal. 6. Usquequò non vindicas sanguinem nostrum de his qui habitant in terra? Idque petiſſe Martyres, dum vindicari sanguinem suum petierunt: quia, ut Augustinus dicit ibidem, vindicta Martyrum est, ut evertatur regnum peccati, quo regnante tanta passi sunt.

220 Hinc etiam Apostolus ad Galat. 5. ait:

Uinam abſcindantur, qui vos conturbant! Et D. Gregorius l. 22. Moral. c. 11. Evenire plerumque solet, ut gloria peccatoris sine invidia culpa contristet: cum & ruente eo, quosdam bene erigi credimus; & proficiente illo, plerisque injuste opprimi formidamus.

Hinc denique tristitia de bono alterius, 221 quatenus ex eo timet quis sibi, vel aliis bonis grave malum injustè inferendum, sine peccato est, si ordo charitatis servetur. Quia eo ordine servato, Esther & Mardocheus v.g. meritò dolere potuerunt de nimia auctoritate Aman, apud Persarum Regem: quia ex ea totius Gentis suae cladem sibi imminere cernebant. Potuerunt ergo optare, Deumque orare pro ipsius depressione, ad avertendum tantum malum. Tunc nihilominus valde necessarium est subtilissimae discretionis examen (ait Gregorius ibidem) ne cum nostra odia exequimur, fallamur sub specie utilitatis alienae.

CAPUT XXI.

Sensus verborum Salvatoris Matth. 5. Si ergo offers munus tuum ad altare, & ibi recordatus fueris, quia frater tuus habet aliquid adversum te, relinque ibi munus tuum ante altare, & vade prius reconciliari fratri tuo; & tunc veniens offeres munus tuum.

Sensus est, quod qui alterum læsit, debeat 222 quamprimum reconciliari ei quem læsit, etiam veniæ petitione, si necesse fuerit, vel certè aliis signis convenientibus pro ratione personarum, factæque læsionis, antequam offerat munus suum ad altare, si frater præsens sit, id est non longius absens (cum jubeatur munus suum relinquere ante altare, eoque relicto, ire ad fratrem, reconciliationis causâ) per altare intelligendo, sive illud in quo fideles cum Sacerdote incruentum offerunt sacrificium, vel sacram sumunt communionem; sive per altare intelligatur cor nostrum, vel fides; & per munus intelligatur oratio, psalmus, sacrificium laudis, & quodcumque spirituale munus. Antequam ergo munus istud offeratur, vel Missa celebretur, vel sacra communio sumatur, reconciliatio facienda est, ad eamque faciendam accedendus est frater, nisi sit longius absens. Quo casu sufficiet ad ipsum ire pedibus animi, humilique affectu, coram Deo (cui munus oblaturus es) protestari te velle congruam satisfactionem fratri læso præstare, etiam veniæ petitione, si necesse fuerit; sufficiet (inquam) hoc facere, donec opportunitas se obtulerit id reipsâ præstandi. Ita Salvatoris verba intelligunt SS. Patres, specialiter Augustinus l. 1. de ferm. Dom. in monte cap. 10. dicens: Jubemur ergo illaturi munus in altare, si recordati fuerimus aliquid adver-